

Tabakiera dla nosa

Rola państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego w rozwoju regionalnym

GRAŻYNA SKOŁBANIA

Zmiany w ustawodawstwie związane z wprowadzeniem reformy administracyjnej państwa usankcjonowały uczestnictwo służby geodezyjnej i kartograficznej w procesie rozwoju regionalnego poprzez utworzenie administracji geodezyjnej na wszystkich szczeblach administracji samorządowej oraz stworzenie nowej jakościowo instytucji państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego, szczególnie w części dotyczącej zasobów wojewódzkich.

Ważne dla rozwoju regionalnego

Znowelizowana ustawa *Prawo geodezyjne i kartograficzne* [chodzi o nowelizację z lipca 1998 r. – red.] stworzyła warunki i instrumenty prawne uczestnictwa służby geodezyjnej i kartograficznej w procesie rozwoju regionalnego. Oto niektóre ze zmian mających znaczenie dla rozwoju regionalnego:

1. Wprowadzenie nowej struktury służby geodezyjnej i kartograficznej ustaliło uczestnictwo specjalistów z dziedziny geodezji i kartografii na wszystkich szczeblach realizacji zadań rządowych i samorządowych. Szczególnie ważnym ogniwem służby jest geodeta województwa, którego silna pozycja w strukturach samorządu wojewódzkiego jest gwarantem wykorzystania metodologicznych i warsztatowych umiejętności geodetów i kartografów w przygotowywaniu i monitorowaniu programów rozwoju regionalnego. Istnienie ogniw służby geodezyjnej na wszystkich szczeblach administracji samorządowej zapewnia prawidłowe techniczne i technologiczne przetwarzanie i wzajemne przekazywanie informacji zgromadzonych w państwowym zasobie geodezyjnym i kartograficznym.

2. Przypisane służbie geodezyjnej i kartograficznej zadania wykonywania zdjęć i opracowań fotogrametrycznych powierzchni kraju, wydawania urzędowych map oraz sporządzania map topograficznych i tematycznych zostały sprecyzowane w uregulowa-

niach dotyczących poszczególnych ogniw służby. Umożliwiają one wojewódzkiej administracji geodezyjnej aktywne uczestnictwo w zleceniu wykonania map topograficznych i tematycznych. Gwarantuje to dostosowaną do potrzeb poszczególnych województw (regionów) kolejność istotnych dla polityki regionalnej opracowań stanowiących podstawę przygotowania materiałów planistycznych.

3. Długo oczekiwane formalne określenie podmiotów prowadzących bazy danych wchodzących w skład SIT otworzyło drogę do opracowania szczegółowych zasad i trybu założenia i prowadzenia krajowego systemu informacji o terenie.

4. Wprowadzenie obowiązującego na terenie całego kraju państwowego systemu odniesień przestrzennych daje gwarancję jedno-

rodności opracowań geodezyjnych, niezależnie od ich resortowego charakteru, i mocną podstawę dla spójności zbiorów informacji przestrzennej.

5. Wypełnienie dotychczasowej luki prawnej w zakresie GIS poprzez postawienie przed Głównym Geodetą Kraju (GGK) zadania rejestracji systemów informacji o terenie o znaczeniu ogólnopaństwowym, przechowywania ich kopii zabezpieczających oraz współpracy z innymi resortami w zakłada-

niu i prowadzeniu systemów informacji geograficznej stworzyło możliwość inicjowania przez GGK prac nad GIS.

6. Ustalenie nowego podziału Funduszu Gospodarki Zasobem Geodezyjnym i Kartograficznym oraz stworzenie prawnej drogi przepływu środków pomiędzy poszczególnymi funduszami kształtuje mechanizmy efektywnego ekonomicznie rozwoju zasobu oraz zapewnia skuteczne finansowanie zadań oznaczeniu ponadlokalnym.

7. Zmiana definicji państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego poprzez poszerzenie jego zakresu o informatyczne bazy

danych sankcjonuje prowadzenie przez służbę geodezyjną zbiorów informacji kwalifikowanych jako bazy SIT, LIS i GIS.

8. Rozszerzenie zakresu prac geodezyjnych o zakładanie i aktualizację in-

formatycznych baz danych, opracowania związane z realizacją krajowego systemu informacji o terenie oraz wykonywaniem zdjęć lotniczych znacznie wzbogaciło źródła danych do monitorowania rozwoju regionalnego.

9. Ustalenie nadzoru nad prowadzeniem państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego zarówno na szczeblu centralnym, jak i województwa rządowego, stworzyło instrumenty kontroli bieżącej realizacji zadań.

Bierne prowadzenie zasobu polegające jedynie na gromadzeniu materiałów i udostępnianiu ich w stanie nieprzetworzonym powoduje znaczne wydłużenie okresu ich uzyskiwania, jak również marnotrawienie środków na wielokrotne tworzenie tej samej informacji.

Organizacja zasobu

Państwowy zasób geodezyjny i kartograficzny zdefiniowany w znowelizowanym *Prawie geodezyjnym i kartograficznym* jako zbiór map oraz materiałów fotogrametrycznych, teledetekcyjnych, rejestrów, wykazów, informatycznych baz danych, katalogów danych geodezyjnych i innych opracowań powstałych w wyniku wykonania prac geodezyjnych i kartograficznych służących gospodarce narodowej, obronności państwa, nauce, kulturze i potrzebom obywateli, stanowi własność Skarbu Państwa i jest gromadzony w ośrodkach dokumentacji geodezyjnej i kartograficznej. Dla obszaru całego kraju sporządza się i aktualizuje mapę zasadniczą oraz mapy topograficzne stanowiące podstawę do wykonywania innych rodzajów map. Państwowy zasób składa się z zasobu centralnego, zasobów wojewódzkich oraz powiatowych, stosownie do trzech szczebli funkcjonowania służby geodezyjnej. Gromadzenie i prowadzenie zasobu państwowego, kontrola przyjmowanych opracowań oraz udostępnianie danych użytkownikom należy do:

- Głównego Geodety Kraju (zasób centralny),
- marszałków województw (zasoby wojewódzkie),
- starostów (zasoby powiatowe).

Rodzaje materiałów stanowiących zasób podzielono według sposobu ich pozyskiwania:

1. w trybie określonym w art. 12 ustawy *Prawo geodezyjne i kartograficzne* (zgłaszanie prac geodezyjnych i przekazywanie materiałów powstałych w wyniku wykonania tych prac),
2. w trybie określonym w art. 158 ustawy o gospodarce nieruchomościami (wyciągi z operatów szacunkowych),
3. w drodze kupna lub darowizny,
4. w drodze udzielenia przez służbę geodezyjną i kartograficzną zamówienia publicznego.

Powyższy podział jest nowym podejściem do zasad pozyskiwania materiałów dla zasobu, które umożliwi lepszy dostęp do informacji i materiałów, niezależnie od miejsca ich powstawania.

W celu uzupełniania środków budżetowych niezbędnych do finansowania zadań związanych z aktualizacją i utrzymaniem państwowego zasobu oraz urządzeń niezbędnych do jego prowadzenia utworzony został Fundusz Gospodarki Zasobem Geodezyjnym i Kartograficznym, składający się obecnie z: funduszu centralnego, funduszy wojewódzkich i powiatowych. Środkami funduszu dysponują odpowiednio: Główny Geodeta Kraju, marszałkowie województw i starostowie. Mechanizmy prawne funduszu gospodarki

zasobem geodezyjnym i kartograficznym umożliwiają wzajemne przekazywanie środków pomiędzy funduszami, a więc bieżące kierowanie środków tam, gdzie mogą być w danym momencie najefektywniej wykorzystane. Fundusz gospodarki zasobem nie wydatkowany w danym roku budżetowym przechodzi na rok następny (umożliwia to efektywniejsze gospodarowanie środkami, bez znanego pod koniec roku budżetowego pośpiechu), co pozwala na sprawną realizację zadań długofalowych.

Dane dla gospodarki regionalnej

Dla śledzenia zmian w regionie, świadczących o jego rozwoju gospodarczym, cywilizacyjnym i przestrzennym, prowadzony jest monitoring rozwoju regionalnego. Źródłami danych są między innymi: statystyka państwowa, ewidencja gruntów i budynków (katalog nieruchomości), zdjęcia lotnicze i satelitarne, mapy topograficzne i tematyczne, resortowe i branżowe systemy informacji przestrzennej, studia zagospodarowania przestrzennego oraz inne opracowania planistyczno-przestrzenne.

Celem tych działań jest bieżące obserwowanie zmian drogą gromadzenia i przetwarzania informacji dla podmiotów decyzyjnych gospodarujących przestrzenią. Monitoring powinien umożliwiać integrację planowania społeczno-gospodarczego i planowania przestrzennego poprzez spełnienie funkcji informacyjnych, informatycznych i dostępność danych.

Jak widać z powyższego, system pozyskiwania, gromadzenia, przetwarzania, analizy i udostępniania danych zarówno na etapie budowy planów, jak i dla prowadzenia monitoringu rozwoju regionalnego, winien być odnoszony przestrzennie i prezentowany w przestrzeni realnej, odwzorowanej jednoznacznie do powierzchni Ziemi. Każda informacja o jakimś zjawisku powinna zawierać również dane o jego umiejscowieniu. Określa to zadania z zakresu geodezji i kartografii niezbędne dla uzyskania właściwego instrumentarium w innych działaniach prorozwojowych.

Funkcjonowanie służby geodezyjnej i kartograficznej opiera się na materiałach gromadzonych w państwowym zasobie geodezyjnym i kartograficznym. Sposób gromadzenia i udostępniania zasobu, a także jego przetwarzania powinien więc być na bieżąco do-

stosowany nie tylko do zadań stawianych przed służbą geodezyjną, ale przede wszystkim do zapotrzebowania na materiały i informacje z zasobu. Działania służby geodezyjnej winny być szczególnie mocno ukierunkowane na dostarczanie gromadzonych przez nią materiałów jako źródła informacji dla dokumentowania zjawisk istniejących, planowanych i przewidywanych.

Szczególnie istotny dla rozwoju regionalnego wydawać się może aktualnie tworzony wojewódzki zasób geodezyjny i kartograficzny, w którym ważną rolę przypisano opracowaniom tematycznym. Od szeregu lat wykonywane przez służbę geodezyjną i kartograficzną mapy zasadnicze i topograficzne, ewidencja gruntów czy realizowane obecnie opracowania katastralne dają dobrą podstawę do prezentowania zjawisk. Nie są jednak same w sobie opracowaniami pokazującymi wszystkie zjawiska, jakie mają znaczenie dla oceny stanu rozwoju i jego planowania.

Kolejny krok: przetwarzanie danych

Zadaniem służby gromadzącej znaczną część informacji o terenie musi więc być nie tylko utrzymywanie tej informacji w stanie aktualności, ale także jej przetwarzanie, aby była wykorzystywana do działań praktycznych i przestała być informacją o historii zmian w zagospodarowaniu terenu, ograniczonej do wybranych obiektów i zjawisk. Bierne prowadzenie zasobu polegające jedynie na gromadze-

Prowadzenie zasobu nie może ograniczać się do dywanowego pokrywania kraju, nawet najbardziej nowoczesnymi opracowaniami, których treść i dokładność jest określana tylko przez geodetów.

niu materiałów i udostępnianiu ich w stanie nieprzetworzonym powoduje znaczne wydłużanie okresu ich uzyskiwania, jak również marnotrawienie środków na wielokrotne tworzenie tej samej informacji. Prowadzenie zasobu nie może więc ograniczać się do dywanowego pokrywania kraju, nawet najbardziej nowoczesnymi opracowaniami, których treść i dokładność jest określana tylko przez geodetów.

Nowe uregulowania ustawy *Prawo geodezyjne i kartograficzne* i przepisów wykonawczych do niej dają możliwość pozyskiwania do zasobu materiałów powstających również poza służbą geodezyjną, po zawarciu stosownej umowy z właścicielem materiału, regulującej tryb i zasady ich wykorzystywania i udostępniania.

Ma to kapitalne znaczenie dla pozyskiwania do zbiorów państwowego zasobu opracowań tematycznych, niezwykle przydatnych do

dla różnych działań, a w szczególności w programach rozwojowych.

Znaczenie to wzrosło jednak dopiero wtedy, gdy zgromadzone opracowania tematyczne będą faktycznie wykorzystywane w działaniach użytkowników spoza kręgu geodezyjnego. Rola zasobu powinna polegać na przetwarzaniu opracowań, informacji i materiałów, łączeniu ich w nowe zbiory, wykonywaniu analiz, a następnie prezentowaniu i udostępnianiu różnym użytkownikom. Zasób powinien być bowiem połączeniem materiałów i informacji z możliwościami technologicznymi ich przetwarzania.

W celu zwiększenia dostępności zasobu w 1998 i 1999 r. wprowadzono nowe rozwiązania prawne poszerzające możliwości uzyskania z zasobu informacji i materiałów do wszelkich celów. Nowe przepisy stworzyły również prawną podstawę przyjmowania i udostępniania z zasobu danych numerycznych.

Numeryczny zasób to konieczność

Niezwykle istotną sprawą wpływającą na jakość materiałów gromadzonych w państwowym zasobie geodezyjnym i kartograficznym jest numeryzacja pracy ośrodków gromadzących zasób. Pozwala ona na przyspieszenie wydawania materiałów, skrócenie czasu kontroli i przyjmowania materiałów do zasobu, przekazywanie informacji i udostępnianie baz danych geodetom i innym użytkownikom zasobu (m.in. jednostkom planistycznym, statystycznym, branżowym czy gminom).

Numeryczne prowadzenie zasobu wymusza numeryczne przygotowywanie przekazywanych do niego danych. W efekcie ośrodek otrzymuje od wykonawcy wysoce przetworzoną dokumentację o sprawdzonej jakości i spójnej z bazą topologii. Zapewnienie informatycznego komunikowania się wykonawcy prac geodezyjnych, ośrodka dokumentacji geodezyjnej i kartograficznej oraz odbiorcy opracowań geodezyjnych zwiększa ochronę baz danych oraz podnosi jakość opracowań geodezyjnych przyjmowanych do zasobu.

Dla realizacji tego zadania nie wystarcza tylko technologia, konieczne jest także zapewnienie odpowiednio przygotowanej kadry. Pozyskanie wysoko wykwalifikowanych pracowników przy obecnych rozwiązaniach organizacyjnych prowadzenia zasobu jest nie-

zwykle trudne, co powoduje, że w wielu przypadkach nie są wykorzystywane istniejące możliwości techniczne. W celu podniesienia kwalifikacji służby geodezyjnej Główny Geodeta Kraju podjął na początku 1999 r. decyzję o realizacji programu edukacyjnego w zakresie tematyki prawnej i technicznej związanej z zasobem. Obecnie rozpoczął się I etap szkoleń dla około 1200 osób wykonujących zadania związane z zasobem [GEODETA 12/99, 2/2000].

Kolejnym problemem, mającym istotny wpływ na rozwój zasobu i zwiększenie jego udziału we wspomaganie innych dziedzin, jest odpowiednia infrastruktura techniczna: dostępność urządzeń, łączność, technologia, znajomość rynku, sprawność zarządzania. Istnienie funduszu gospodarki zasobem geodezyjnym i kartograficznym w znacznym stopniu rozwiązuje problemy zapewnienia odpowiedniej infrastruktury technicznej. Ze środków funduszu realizowana jest bowiem znaczna część zakupów urządzeń i wyposażenia dla zasobu. Ponadto przepływ środków pomiędzy funduszami umożliwia finansowanie prac rozwojowych ze szczebla centralnego dla województw i powiatów oraz ze szczebla wojewódzkiego dla powiatów.

W dalszych działaniach zmierzających do rozwoju zasobu należy pokonać szereg występujących obecnie hamulców, takich jak:

stosowanie konwencjonalnych metod gromadzenia i analizy informacji, wolne tempo wprowadzania do praktyki numerycznych metod komunikowania się pomiędzy geodetą (zasobem) a odbiorcami.

Chodzi tu nie tylko o opracowania geodezyjne, ale również zastosowanie elektronicznych dokumentów i rozwiązywanie problemu urzędowego ich potwierdzania. Aby nie wystąpiła sytuacja, że istniejące możliwości techniczne wykorzystywane są przede wszystkim przez twórców opracowań i na ich potrzeby, z pominięciem odbiorców tych opracowań, konieczne jest współdziałanie przedstawicieli wielu zawodów kompetentnych w zakresie sprzętu, oprogramowania i systemów informatycznych.

Od tradycyjnego zasobu do SIT-u

Państwowy zasób geodezyjny i kartograficzny będzie mógł odegrać właściwą rolę w rozwoju innych dziedzin, jeśli sam zostanie poddany działaniom stymulującym jego rozwój. Zmienione w wyniku

Numeryzacja zasobu pozwala na przyspieszenie wydawania oraz skrócenie czasu kontroli i przyjmowania materiałów do zasobu, przekazywanie informacji i udostępnianie baz danych geodetom i innym użytkownikom.

KONICA

Przykładowe ceny kopiarek używanych:

Konica 12 kopii/min., A4, 1:1 **1300 zł ***

Konica 17 kopii/min., A4, A3, ZOOM **2200 zł ***

Konica 32 kopie/min., A4, A3, ZOOM **2600 zł ***

Konica 7728 pełnokolorowa:
28 kopii/min. cz-b
4 kopie/min. pełen kolor
ZOOM 50-400 % z niezależną regulacją w pionie i poziomie, dużo funkcji edycyjnych **13000 zł ***

KONICA

KONICA KL-3015: 7300 zł.*
600 x 600 dpi, 15 kopii A4/min. – cz-b
3 kopie A4/min. – pełen kolor 16,7 mln kolorów,
profesjonalne narzędzia zarządzaniem kolorem,
16 MB pamięci (max. 96 MB), możliwość pracy
w sieci komputerowej

**NAJNIŻSZY KOSZT WYDRUKU
1 KOPII WŚRÓD DRUKAREK!**
tylko 6 gr./kopia A4 cz-b
tylko 22 gr./kopia A4 pełen kolor

SPRZEDAŻ I SERWIS KSEROKOPIAREK KONICA

- NOWE I UŻYWANE, TAKŻE POWYSTAWOWE
- ANALOGOWE I CYFROWE
- CZARNO-BIAŁE I KOLOROWE

WYNAJEM/DZIERŻAWA KSEROKOPIAREK
Opłata od 150 zł/mies.* +6 gr./kopia*, w tym zapewniamy pełną darmową obsługę serwisową oraz wszelkie materiały i części (bez papieru), oferta ograniczona terytorialnie!
Wymagamy tylko dokumentów założycielskich firmy!

LEASING kserokopiar, także **LEASING 0%**

Kontrix
03-674 Warszawa; ul. Radzyńska 202A
tel./fax (0 22) 678 97 82

reformy ustrojowej państwa struktury służby geodezyjnej wymuszają przystąpienie do opracowania programów rozwoju zasobu w realnych warunkach poszczególnych samorządów. Szczególnie istotne w budowie tych programów jest określenie stanu posiadania, kierunków uzupełniania informacji i materiałów w realnym otoczeniu potencjalnych odbiorców, ocena możliwości realizacji celów własnymi środkami, poszukiwanie partnerów dążących do uzyskania podobnych informacji i materiałów, połączenie środków służby geodezyjnej i innych podmiotów dla sprawniejszej realizacji priorytetowych celów, przygotowanie sieci instytucji dostarczających, przetwarzających i udostępniających informacje, uproszczenie procedur tworzenia, gromadzenia i udostępniania informacji, standaryzacja dokumentów, wdrożenie systemu monitorowania przekształceń oraz opracowanie zasad korygowania programu w dostosowaniu do zmieniających się potrzeb otoczenia i narzędzi technicznych. Materiały gromadzone w zasobie w wielu przypadkach są wymaganą prawnie podstawą do prowadzenia działań specjalistycznych i prawnych (np. planowanie, projektowanie, obrót nieruchomościami). Standaryzacja państwowego zasobu musi więc być prowadzona równoległe do analogicznych działań w innych dziedzinach (np. standardy geodezyjne winny być skorelowane z planistycznymi).

Od wielu lat służba geodezyjna dostrzega omówione wyżej problemy, czego wyrazem jest aktywny udział w pracach nad wdrażaniem krajowego systemu informacji o terenie. Ma to również swój wyraz w opracowanym przez GUGiK projekcie rozporządzenia ministra spraw wewnętrznych i administracji w sprawie określenia szczegółowych zasad i trybu założenia i prowadzenia krajowego systemu informacji o terenie. W projekcie tym system definiowany jest jako baza danych przestrzennych dotyczących określonego obszaru oraz procedury i techniki służące systematycznemu zbieraniu, aktualizowaniu, przetwarzaniu i udostępnianiu danych. Baza ta stanowić będzie źródło danych dla planowania przestrzennego i gospodarczego, przedsięwzięć gospodarczych, ochrony środowiska, ochrony terenów rolnych i statystyki państwowej. System w swej części obligatoryjnej zawierać miałby przetworzone dane z państwowego zasobu, zaś w części fakultatywnej udostępnione dane z innych systemów lub informacje o tych systemach (tzw. metadane).

Oczekiwanym kierunkiem rozwoju zasobu geodezyjnego i kartograficznego będzie przejście od zasobu tradycyjnego, poprzez jego postać numeryczną do systemu informacji o terenie. W systemie tym zasób stanowił będzie źródło informacji, a procedura i technika przetwarzania informacji źródłowej i łączenie jej z informacjami z innych dziedzin da podstawę do działań rozwojowych oraz będzie narzędziem monitorowania tego rozwoju – tak właśnie należy postrzegać rolę zasobu geodezyjnego w rozwoju regionalnym.

Nie wszystko do zmiany

Podsumowując chciałabym przedstawić następujące spostrzeżenia i wnioski:

1. Istnienie ogniw służby geodezyjnej na wszystkich szczeblach administracji samorządowej zapewnia prawidłowe przetwarzanie i wzajemne przekazywanie informacji zgromadzonych w państwowym zasobie geodezyjnym i kartograficznym i może być gwarantem wykorzystania umiejętności geodetów i kartografów w przygotowywaniu i monitorowaniu programów rozwoju regionalnego.
2. Fundusz gospodarki zasobem geodezyjnym i kartograficznym jest właściwym instrumentem koordynowania działań rozwojowych poprzez koncentrację i łączenie środków funduszy centralnego, wojewódzkich i powiatowych oraz z innych źródeł.
3. Państwowy zasób geodezyjny i kartograficzny będzie mógł odegrać właściwą rolę w działaniach rozwojowych w innych dziedzinach, jeśli sam zostanie poddany działaniom stymulującym jego rozwój. Konieczne jest:

1. Stałe analizowanie potrzeb odbiorców informacji z zasobu i szybkie reagowanie na nie. Należy podjąć przetwarzanie zasobu i oferowanie opracowań, na które jest popyt wynikający nie tylko z potrzeb w zarządzaniu państwem, województwem, powiatem i gminą, ale i różnych innych użytkowników, odstępując od masowego oferowania jedynie kopii map (formy, skale, nakłady opracowań winny być dostosowane do potrzeb odbiorców).
2. Prowadzenie standaryzacji państwowego zasobu równoległe do działań standaryzacyjnych w innych dziedzinach.
3. Opracowanie jednolitych procedur przepływu informacji.
4. Opracowanie długofalowego programu rozwoju zasobu.

5. Przyspieszenie prac nad informatyzacją zasobu w celu jak najszybszego udostępnienia materiałów na nośnikach informacji i tworzenia bazy do budowy SIT. Nadzrędnym celem prowadzących zasób powinna być sprawność i profesjonalizm w udostępnianiu i przyjmowaniu informacji oraz nowoczesność w formach przetwarzania i wydawania informacji.
6. Rozszerzenie zasady otwartości zasobu.
7. Wypracowanie zasady uwzględniania w rozliczeniach z zasobem preferencyjnej sprzedaży informacji podmiotom, które wzbogaciły zasób poprzez zaangażowanie własnych środków.
8. Zwiększenie dbałości o aktualność informacji poprzez działania własne oraz egzekwowanie obowiązku uczestniczenia przez podmioty zmieniające zagospodarowanie terenu w bieżącej aktualizacji zasobu.

Oczekiwanym kierunkiem rozwoju zasobu geodezyjnego i kartograficznego będzie przejście od zasobu tradycyjnego, poprzez jego postać numeryczną do systemu informacji o terenie.

Przyjmując nowe kierunki działań związanych z gromadzeniem i prowadzeniem zasobu należy mieć na uwadze, że część dotychczasowych uregulowań pra-

wnych dotyczących geodezji nie może być zaprzeczona. Uregulowania zawarte w ustawie *geodezyjne i kartograficzne*, jak również w ustawie *Prawo budowlane* i ustawie o zagospodarowaniu przestrzennym gwarantują prawne umocowanie dla sytuacji, w której

- ogromny majątek narodowy, jakim jest informacja zgromadzona w państwowym zasobie geodezyjnym i kartograficznym, jest gromadzony w jednym zasobie stanowiącym własność Skarbu Państwa,
- zasób ma zagwarantowany stały dopływ nowych informacji,
- jakość informacji jest zagwarantowana poprzez kontrolowanie opracowań przyjmowanych do zasobu,
- prowadzenie zasobu w znacznym stopniu samofinansuje się poprzez Fundusz Gospodarki Zasobem Geodezyjnym i Kartograficznym.

W stosunku do części wyżej wymienionych celów w Głównym Urzędzie Geodezji i Kartografii zostały już podjęte działania, a większość pozostałych stanowi kierunek następnych prac, jakie będą realizowane w Departamencie ds. Państwowego Zasobu Geodezyjnego i Kartograficznego.

Autorka jest dyrektorem Departamentu ds. Państwowego Zasobu Geodezyjnego i Kartograficznego GUGiK. Niniejszy tekst jest skrótem referatu przedstawionego podczas konferencji w Koninie, 5-6 grudnia 1999 r.